

nr " -1- "55" 1 55

från Andrarums socken ha alltid varit "pyss-
lingar". Dessa små berättelser ständigt ofta
lita giten och fester. När något större så-
dant skulle gå av stapeln, brukade de låna
varjehanda köksadmiral säson taruikan
o. d. av modern i den intill liggande
Blåstorpsgården. En gång vid en dylikt
tillfälle lånades ~~lånades~~ vanligt mycket.
Hus modern blev därför lite förvånat och kom
sig för att fråga vad som skulle försiggå
eftersom ~~de lånades~~ så mycket behövdes.
Hon fick då två svar, att det skulle firas
bröllop dagen därpå. Som hon kunde
förstå att det skulle bli mycket storar-
tat, frågade hon, om det ej var möjligt
att få se när "stassen" (brudföljet) kom.
Jo, det skulle hon få. Men då skulle
hon passa på precis kl. 12 så kunde
hon få se dem.

Vid den angivna tiden hade gårdens folk just satt sig till bords för att äta middag. I det samma ser matmodern en stabilt följa låga fram över stugugolvet. I spetsen gick musiken med många musikanter och olika instrumenter. Ennollertid bar det sig inte bättre än att just i deras väg låg husets katt med på golvet. En av pusslingarna springer nu raskt fram, griper katten i svansen och slungar honom högt över dret men på samma gång så, att han vid nedfallandet hammade precis med på bordet i en stort fat fyllt med välling. Folket i stugan blev utom sig av förskräckelse. Dock kunde ingen av de i stugan närvarande utom husmodern se något av följt. När hon betraktade detta en stund får ^{hon} allra efteråt i processionen se en liten helt spelman guidande sin feila allt vad han orkade. Eftersom

han var halt, hada han sovit för att följa 3
följa med de övriga. Dessa såg lustigt ut
tyckte hon, och hon kom därvid att dra på
munnen och skratta. Dessa skulle hon
icke gjort, ty med det samma var allt försvun-
net.

Om sådana beröytrou berättas det dessutom
från flera håll. I Lövde socken av Färs
härad fanns tillhåll för sådana i de s.k.
"Gjaltabjers" och "Gjidalbjers" backarna ävensom
i "Liabacken". Vid den senare fanns
också en s.k. "bål". Dessa var en plats,
där en person blivit ihjälslagen. Envar
värfarande som kom förbi stället kastade
något på "bålet". En gående tog en gren i
skogen, en körande kastade det en
halmviska e. dyl. Det berättas om
en person kallad Per Sudars (efter Suda-
retorpjet) att då han en kväll kom körän-
de där förbi hela bålet stod i ljus låga.

Han hade mycket nöda att få hästarna
förbi platsen. Då han senare på kvällen
kom tillbaka samma väg, syntes ingenting
En person, som åkte med honom, vågade
ej följa med tillbaka på kvällen.

En gång, då prästen i församlingen åkte
där förbi, inträffade också något underligt.

Komma ett stycke förbi välet blevo hästarna
skummade av svett och förmodade knappast
fransläpa vagnen. Drängen manade på
dem, men de orkade ej. Nu vände
han sig rådfrågande till prästen, som ^{satt} genast
~~satt~~ i baksätet. Denne tycks genast
ha fattat situationen, i det han befället
drängen att stanna och gå och ställa sig
framme för hästarna. "Ser du någonting
här bredvid oss i sätet?" frågade prästen.
"Nej, jag ser ingenting," svarade drängen.
"Gå av högra hästens huvudstol och se
genom den." Drängen gjorde så

För då något nu. frågade prästen.
"Ja, ja, det gör jag." svarade drängen.
(Drängen såg nämligen en färskräcklig
skymnad med horn och klövar sitta bredvid
prästen i balsätet). "Gå nu bort och skruva
av högra bakhjulet ~~och~~ och lägg det upp i vagn-
en, kör sen mot hemmet så fort hästar-
na kunna springa!" Till straff för att
han hindrade prästens skjut fick nu
"den lode" springa vid sidan och bära
upp axeln i stället för hjulet. Så mycket
köt kunde prästen göra. De gamla
som berättat dylikt tillägga gärna: "Förr
i tiden kunne prästerna gåt imot som
nu!"

Beträffande de förut nämnda "Göteborgs"
och "Gidabjers" backarna så berättas om
dem, att de vid pysslingarnas festlighet
sågos upplyftade på pelare med rik be-
lysning inunder. Härvid kunde man

De trollens förhållanden, huru brätt
om de hade och sådant mera. Det kunde
också här se trollen vilseledda personer.
En gång försvann helt och hållet en flicka, som
gick och vaktade i närheten av skogen.

Man var av med henne en hel vecka. Man
sökte och sökte, gick "skall" och allt möjligt,
men ingenstädes stod hon att finna.

Då beslut man att på söndagen företaga
gripa tid med "skälringning" (själurengöring),
ty man förstod nu, att hon var i trollens
väld. Då sådan ringning företages måste
trollen återlämna den de bortföra. De
ha nu ingen makt längre kvarhålla någon.

På söndagen hittades också flickan. Hon
fanns oskadad och sovande, liggande på en
stenröse i skogen.

Totse bästres gick det för trollen, då de en
gång hade bytt barn med närboende tor-
parefolk. Man kom ju här till sist

riktigt på det klara med att man i stället för sitt eget barn fått en s. k. "förbytning." - Att få sitt eget barn tillbaka var ej så lätt just, utan många fingor dras med dessa förbytningar i hela sitt liv.

Ymärketen är torpet bodde en kvinna, som var rådig i varjebranda ting.

Till henne vände sig torpareustrum.

"Jo, du skall elda riktigt hett i brukugnen, rådde denna, och när du har så varmt som där kan bli, kastar du in förbytning." När torpareustrum stod redo med allt, slogs ytterdörren upp. Ett troll kastar ett barn på köksgolvet ^{men} och nappar i det - slamma till sig dör som torpareustrum stod och höll i fannan framför ugnen.

L. Hallin